

האוצר השבועי

שיעורו שבועי של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק רבנו בניהו יששכר שמואל'י שליט"א

גליון מס' 23 פרשת בהר התשפ"ד

קדושת ל"ג בעומר ומידת הביטחון

מירון ול"ג בעומר - נתקדשו מן השמיים • המפלה של הפרסים • הוכחה לתורה מן השמיים • השמיטה - ביטחון בה' • הנזק שבכוחי ועוצם ידי • פלאי המעיין והחרוב • רשב"י והדור האחרון • שינוי השם של הזוהר • הדברים שקרו בל"ג בעומר • הנס של רבי זושא • תחיית המתים במירון • שבוע ל"ג בעומר • הפתק שנשלח לרשב"י

וכתוב שבזמן ההילולא רבי שמעון חופף על כל ההר, וכל אחד ואחד שבא, הוא מברך אותו בשמו, איזה זכות גדולה זאת. לא רק המקום, גם היום הקדוש הזה - ל"ג בעומר, נתקדש מן השמיים, לכבוד רבי שמעון בר יוחאי. וכתוב בשער הכוונות שרשב"י שמח שבאים ואוכלים ושותים ושמחים אצלו בהילולא.

מקום קדוש ויום קדוש שנקבעו מן השמיים

הנה זכינו להיות בשבת קודש, כאן באתרא קדישא מירון. שבת נפלאה, שבת קדושה של רבי שמעון בר יוחאי, שזכינו להתקדש ולהתעלות בה על ידי הקדושה הגדולה של עיר וקדיש מן שמיא נחית התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, השוכן כבוד כאן במירון הקדושה.

המפלה הגדולה אצל הפרסים - זה רק ההתחלה...

כתוב: "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו", אומרים רבותנו, ועלו מושיעים בהר ציון סופי תיבות מרון, לרמוז לנו, שעל ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, יבוא משיח בן דוד ויגאלנו כמו שכתוב בזוהר: "בדא יתפקון מן גלותא ברחמי".

וזכותו של רבי שמעון בר יוחאי היא בפרט ביומא דהילולא, שביום הזה, כל תורתו, כל המצוות שעשה, כל סודות התורה, כל הזוהר הקדוש, החידושי תורה שרשב"י חידש חידושים כאלו שלא שמעתם און מעולם, הכל חופף על קברו, הכל בא בימים הללו, והכל עומד פה, שורות על גבי שורות. ולא רק שאנחנו שמחים פה, אלא באים כיתות כיתות של מלאכים מלמעלה והם שמחים.

השנה, בגלל שזה שנה מעוברת, יוצא שפרשת השבוע של רבי שמעון זה פרשת "בהר", שזה רומז להילולא: "בהר" - לעלות להר! להר מירון!

וצריך לדעת, שהסיבה שמקום קבורתו הוא במירון, זה נעשה בידי שמיים, לא על ידי אדם, מן השמיים קבעו וקידשו את המקום המרום - אתרא קדישא מירון. כי לאחר שעלה רשב"י לבית עולמו, היתה מחלוקת איפה יקבר, הזוהר הקדוש אומר שהיו צורחים. ואז המיטה של רבי שמעון בר יוחאי, עלתה לאויר והיתה משוטטת עד שנכנסה אל המערה כאן במירון. ויצא כרוז מן השמיים: "יבוא שלום ינחו על משכבותם", "עולו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון".

והקול הזה של "עולו ואתכנשו" מהדהד והולך כל שנה בכל העולם כולו, בכל ארץ ישראל, בכל המקומות הקדושים של עם ישראל, "עולו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון!".

ולכן באמת רואים, שבאים מכל העולם, פורצים דרכים. היום אני ראיתי כאן, איזה עליה לרגל, אנשים נוהרים. ובאות משאיות, מורידים בר, מזון, עופות, בשר ודגים, לכבוד רשב"י. באיזה הארה, באיזה אור, כי רבי שמעון בר יוחאי יושב כאן.

לחסויות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה <m6222560@gmail.com>

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומעובר דרך הלווין, הרדיו ועוד ניתן לשמוע את השיעור בקו כל התורה שע"י ישיבתינו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
6:59	7:18	7:21	7:18
8:17	8:20	8:21	8:18
9:01	8:58	9:02	8:59

והעיקר צריך לדעת, למה הקב"ה רוצה "ושבתה הארץ"? כדי שאדם לא יחשוב, שכוחו ועוצם ידו מביא לו את הפרנסה, לא! כל הברכה זה רק בידי שמיים, ובשמיטה הוא חי עם ביטחון בה'.

מה גדל בעץ החרוב של רשב"י?

ועכשיו בימי העומר, זה גם כן בסימן של ביטחון בה', כי ימי העומר זה רשב"י ותלמידי רבי עקיבא, שהיה להם ביטחון גדול בה' יתברך, במדרגות גבוהות.

למשל, הביטחון בה' של רבי יהודה בר אלעאי שהיה מתלמידי רבי עקיבא, הגמרא בנדרים מספרת, שר' יהודה בר אלעאי ואשתו בגלל שהיו עניים, היתה להם גלימה אחת, אותה גלימה היתה של שניהם, גם שלו וגם שלה. וכשהוא היה הולך לבית המדרש הוא היה לובש את הגלימה, וכשהיא היתה הולכת לשוק, היא היתה לובשת.

יום אחד, רבן גמליאל גזר תענית ועשה תפילה, ורבי יהודה בר אלעאי לא הגיע, ורבן גמליאל שאל: "איפה רבי יהודה בר אלעאי? הרי הוא ראש המדברים בכל מקום, הוא יתן לנו מוסר, ונחזור בתשובה!", אמרו לו: "אין לו בגד ללבוש, אשתו היתה צריכה את הבגד, אין לו איך לבוא". אמר רבן גמליאל: "איך זה יכול להיות שיהודה חברנו, אין לו בגד ללבוש?"

שלח רבן גמליאל שליחים אליו לבית, ראו אותו שהוא יושב על השטיח, ואיזה משהו מכסה אותו, אמרו לו: "אין לך בגד ללבוש?" רבי יהודה בר אלעאי התבייש ואמר: "יש לי הכל", והרים את השטיח שתחתיו, וראו מתחת השטיח הכל אוצרות, ערמות של כסף וזהב.

ובאמת לפני זה לא היה שם אוצרות, אלא שרבי יהודה היה לו ביטחון בה', שיהיה לו נס, שלא יתבייש, ונעשה לו נס ונהיה אוצרות. אבל רבי יהודה בר אלעאי לא היה צריך את האוצרות, לא רצה להנות מהעולם הזה, לא היה מחשיב גשמיות, זה לא היה מדבר אליו, היה מדבר אליו רק רוחניות.

וככה היה רבי שמעון בר יוחאי, כמו שכתוב ש"כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני דיו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת". ככה אותו דבר רשב"י, כל העולם ניזון בשביל רשב"י. הלא מה עשה רשב"י? הוא הלך קודם כל שלש עשרה שנה אחרי חתונתו ליישיבת רבי עקיבא, וישב ללמוד תורה, ואחר כך עוד שלש עשרה שנה שהיה במערה, עם רבי אלעזר בנו.

כאשר נכנס למערה, הוא לא דאג מאיפה יהיה לו אוכל, זה מדרגת הביטחון של רשב"י. והקב"ה ברא לו מעיין ועץ חרווב, וביום שבת קודש, המעיין היה מביא יין, ובערב שבת, החרוב היה נותן תמרים וחלות. הכל מידו הרחבה והמלאה.

כל שנה אנחנו זוכים לעשות יומא דהילולא - שבוע ימים במקום הקדוש. אבל השנה, אמרו שזה סכנה, ואי אפשר לקבל אחריות על הקהל הקדוש. לכן בחרנו לבוא בתחילת השבוע, ושבת קודש הקודמת, ובימים הראשונים של השבוע, להיות כאן במקום הקדוש. זכות גדולה לכל אלו שבאו.

הקול הזה של "עולו ואתכנשו" מהדהד והולך כל שנה בכל העולם כולו, בכל ארץ ישראל, בכל המקומות הקדושים של עם ישראל, "עולו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון!"

וה' יעזרנו על דבר כבוד שמו, שנוכל לחזור למקום הקדוש הזה בלי סכנה. והנה ברוך ה' האוייבים מתחילים לקבל מפלות. ראינו כבר היום מפלה גדולה אצל הפרסי, איזה מפלה, ה' יתברך נתן לו מכה... כנראה זה התפילות של רבי שמעון, רבי שמעון לא יושב ככה.

ובעזרת ה' זה רק ההתחלה... שימשיך מפרס לחיזבאלה ויסובב סביב לכל האוייבים... וישראל יהיו בבחינת: "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" אנחנו רוצים גאולה, נשב ונלמד תורה והקב"ה יסדר הכל.

מי יכול להבטיח דבר כזה?

ונדבר קצת מפרשת בהר, כתוב בתחילת הפרשה: "וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ושבתה הארץ שבת להשם" - הארץ צריכה לשבות בשנת השמיטה.

בענין שנת השמיטה, קודם כל צריך לדעת, שכמו שבשבת יש עילוי גדול ואור גדול, שמה שאדם לומד [זוהר] בשבת כל שעה זה כמו אלף שעות. כך גם בשנת השמיטה יש בה עילוי לשכינה, לכן אסור לעבוד את הארץ, כי השכינה יש לה עילוי. וגם כל שעה של לימוד בשמיטה אמנם זה לא אלף שעות, אבל נגיד זה חמש מאות שעות.

וכתוב, שמהפרשה הזו יש הוכחה גדולה שתורתנו הקדושה היא מן השמיים, תורת אמת. לא חס ושלום משה רבנו בדה אותה, הכל על טהרת אמת. כי כתוב בפרשה: "וַיְצַוֵּנִי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בַּשָּׁנָה הַשְּׁשִׁית וְעָשִׂיתָ אֶת הַתְּבוּאָה לְשֵׁלֶשׁ הַשָּׁנִים" ובדרך כלל בנוהג העולם, אדם זורע שנה שנתיים, והקרקע נחה, אחר כך עוד שנתיים ועוד פעם נחה. אבל הקב"ה אומר, לא! שש שנים רצוף, תזרע שדך, תזמור כרמך. ובשנה השישית, התורה מבטיחה שהקרקע לא תהיה עייפה אלא אדרבה, "תעשה תבואה לשלוש שנים!" אתן לכם פי 3! רק הקב"ה יכול להבטיח דבר כזה!

מי יותר גדול? חזקיהו או דוד?

כתוב בילקוט שמעוני: "ארבעה מלכים, מה שתבע זה - לא תבע זה, דוד המלך, אסא, יהושפט וחזקיהו". והמדרש מסביר: דוד המלך אמר להקב"ה, "ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם". וככה עשה דוד המלך, היה רודף ולא היה שב עד שמכלה את כולם, החרב של דוד היתה הולכת והיתה עוברת מאחד לאחד, "מכה ברבבותיו" בחרב אחד, היה לו כח רוחני אדיר מן השמיים.

אחר כך בא אסא ואמר לקב"ה: אני אין לי כח להרוג, לכן אני רק ארדוף אויבי, ואתה תגמור בהם, וככה עשה לו הקב"ה. אחר כך בא יהושפט ואמר: רבוננו של עולם, אני אין לי כח לרדוף, אני אשיר שירים, ואתה תקצור אותם על ידי השירה והזמרה, "תזמר" אותם מן העולם. והקב"ה קיבל וכך עשה לו. ואחר כך בא חזקיהו המלך ואמר: "אני אין לי כח גם לשיר שירים, אני אלך לישון ואתה תגמור אותם". וככה היה.

וצריך להבין את המדרש הזה, וכי אסא ויהושפט וחזקיהו, היו יותר גדולים מדוד מלכא משיחא? וכי חזקיהו המלך היה יותר גדול מכולם? שהם צריכים לעשות משהו, והוא רק ישן?

"כוחי ועוצם ידי" - מקלקל את הכל

אלא, הפירוש הוא, שדוד המלך היה במדרגה שגם כאשר הוא רודף את האויבים והורג אותם, היה ברור ופשוט לו, שזה לא הוא, לא היתה אצלו שום מחשבה של "כוחי ועוצם ידי", אלא הכל זה רק הקב"ה. לא היה לו אפילו הרהור הכי קטן שזה הוא, לכן הוא היה אומר, אין מה לדאוג, אני ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם, ולא תהיה לי מחשבה, אפילו שהוא אמינא הכי קטנה, של כוחי ועוצם ידי. אמר לו הקב"ה "קיבלת".

אחר כך בא אסא ואמר, רבוננו של עולם, אם אני יהרוג אותם כמו שעשה דוד, אני חס ושלום עלול להיות לי איזה הרהור הכי קטן, אחוז אחד, שאני עושה משהו. והקב"ה לא רוצה כאלה הרהורים, לכן הוא לא רצה להרוג, רק רדף, ובזה שרודף לא היה לו שום מחשבה של כוחי ועוצם ידי.

אחר כך בא יהושפט, ואמר, גם אם אני ארדוף ואתה תהרוג, אני עלול לחשוב שאני עשיתי משהו. לכן אני רק אתפלל ואשיר ואתה תהרוג אותם.

אחר כך בא חזקיהו, הוא אמר, אני, גם אם אני רק יתפלל וישיר אני יחשוב שפעלתי משהו, לכן אני ישן על מיטתי ולא עושה כלום, ככה לא יהיה לי שום הרהור שעשיתי משהו. מי אני ומה חיי?

ונמצא לפי זה שדוד היה במדרגה הכי גבוהה מכולם, שאפילו שרודף אויביו ומשיגם ומכלה אותם, עדיין לא היה לו שום הרהור הכי קטן שהוא עשה משהו. אם יש מחשבה הכי קטנה הרהור הכי קטן של כוחי ועוצם ידי, זה לא טוב.

הגאולה האחרונה בזכות רשב"י והזוהר

ומה אמר רבי שמעון בר יוחאי לקב"ה? הוא אמר: אני לא אלך בתור אחד מעשרה הרוגי מלכות, אני בכח התורה, מברר את ניצוצי הקדושה מתוך הקליפות, ואני מוציא אותם לאורה בכח לימוד התורה, וכל הזוהר, כל התורה, כל מה שאני יעשה, זה הכל לכבודך יתברך, זה לא לכבודי.

וכל זה במטרה אחת: לאוקמא שכינתא מעפרא, לקרב את הגאולה! וזה לא לדור שלי, זה לדור בתראה, לדור של משיח צדקנו, לדור האחרון, בעזרת ה' ובישועתו. בזכות הזוהר תבוא הגאולה.

אני אקרא מלשון הזוהר מה שמספר: אֲדַהְכִי - בתוך כך שרשב"י דורש את הסודות - הָא אֱלֵיהּ קָא נְחִית מְעִילָא בְּכַמְהָ תְּיִילִין דְּנִשְׁמַתִּין וְכַמְהָ מְלֵאכְיָא סוּחְרִינִיה וְשְׂכִינְתָא עֲלֵיָהּ - אליהו ירד עם כמה חילות של נשמות הצדיקים הגדולים, וכמה מלאכים והשכינה עליהם - בְּהוּא זְמַנָּא קְלָא אֲתַעַר בְּאֵילָנָא דְלְעִילָא בְּנִגְוָנָא - באותו הזמן התעורר קול באילן העליון בעץ החיים פרצוף ז"א, בניגון - וְכַמְהָ עוֹפִין דְּנִשְׁמַתִּין שְׂרָיִין תַּמְּן בְּעִנְפֵי - וכמה עופות, כלומר, נשמות של צדיקים, כולם באים לשכון בענפי האילן - הִדָּא הוּא דְכָתִיב "רְבָה אֵילָנָא וְתִקֵּיף" - וזה שאמרו האילן גדל והתחזק.

וממשיך הזוהר: וַיִּמָּא הָכִי: רְבִי רְבִי - הקול היה אומר לרבי שמעון, "רבי, רבי", אַנְתָּ הוּא אֵילָנָא דְרְבָה וְתִקֵּיף בְּאוֹרֵיִתָּא - אתה האילן הגדול שחזק בסודות התורה - בְּעִנְפֵי דִילָךְ דְאֵנִן אֲבָרִין קְדִישִׁין - בענפים שלך שזה האברים הקדושים שלך - בְּמָה עוֹפִין שְׂרָיִין תַּמְּן - כמה נשמות אתה מברר בניצוצי הקדושה.

והרי עיקר הגאולה לאוקמא שכינתא מעפרא, תלוי בירור ניצוצי הקדושה, שכל יום השכינה יורדת למטה להוציא את אותם הנשמות. ולכן ממשיך אותו הקול לומר לרשב"י: וְכַמְהָ בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא יְתַפְרִנסוּן מִהָאֵי חַפְנָא דִילָךְ - כמה בני אדם יהיו ניזונים מהזוהר הקדוש - פִּד יְתַגְלִי לְתַתָּא בְּדָרָא בְתַרְתָּא

ברוך ה' האוייבים מתחילים לקבל מפלות. ראינו כבר היום מפלה גדולה אצל הפרסי, איזה מפלה, ה' יתברך נתן לו מכה...

בְּסוֹף יוֹמָא - כאשר יתגלה בדור האחרון.

עכשיו הזוהר מסביר, שזה מה שכתוב בפרשת השבוע: וּבְגִינִיהּ - בזכות הזוהר הקדוש - וְקָרְאתֶם דְרוֹר בְּאָרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ, שבזכות הזוהר, יבוא משיח צדקנו, יהיה דרור וגאולה.

החלפת השם של ספר הזוהר

הזוהר אומר, למה נקרא שמו "הזוהר": "וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהִירוּ בְּזֵהָר הַרְקִיעַ" אֵלֶּיךָ אֲנֹחַ רִשְׁבִּי וְחִבְרִי דְאִזְדְּהָרוּ זְהִירוּ לְעֵלְיָא בְּזֵהָר הַרְקִיעַ אֵלֶּה רִשְׁבִּי וְחִבְרִי שְׂמַאֲרִים כּוּזְהָר הַרְקִיעַ בְּעוֹלְמוֹת הַעֲלִיּוֹנִים, מַאי בְּזֵהָר? אֵלְיָא בְּדַ עֲבָדוּ הָאֵי חִבְרָא - כְּשַׁעֲשׂוּ אֶת הַחִיבוֹר הַזֶּה שֶׁל הַזוּהַר"ק - אֶסְתַּפְּמוּ עֲלֵיהּ לְעֵלְיָא וְקָרְאוּ לֵיהּ סֵפֶר הַזְהָר - הַסְכִּימוּ עַל זֶה בְּעוֹלְמוֹת הַעֲלִיּוֹנִים וְקָרְאוּ לֹזֶה "סֵפֶר הַזוּהָר", כִּי בְּהַתְחַלָּה קָרְאוּ לוֹ "סֵפֶר הַבְּהִיר", וּמִשְׁמַיִם אָמְרוּ "זוהר" כִּי זֶה בֵּא מִזוּהָרָא דֵאֲמַא עֵילְיָא - בְּהִהוּא זְמַנָּא דְאֶתְחַבְּרַת הָאֵי חִבְרָא רִשְׁוֹתָא אֶתְיָהִיב לְאֵלְיָהוּ לְאַסְפְּמָא עֲמַהוֹן בֵּיהּ וְכָל מְאָרֵי מִתְיַבְתָּא דְלְעֵלְיָא וְתַתָּא וְכָל חֵילִין דְּמִלְאָכִין עֲלָאִין וְנִשְׁמַתִּין עֲלָאִין לְמַהוּי עֲמַהוֹן בְּאַסְפְּמוֹתָא וְרַעוּתָא - כּוֹלָם בֵּאוּ לְהִיּוֹת שׁוֹתֵפִים עִם רַבִּי שְׂמַעוֹן, "אֲנַחְנוּ רוּצִים זְכוֹת אִיתְךָ בַּחִיבוֹר הַזֶּה הַגְּדוֹל שֶׁל הַזוּהָר הַקְּדוֹשׁ".

עוד אומר: "וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהִירוּ" - אֵלֶּיךָ שִׁיתִין רְבוּא מְאָרֵי מִתְנִיתִין דְלְעֵלְיָא וְאֵלֶּיךָ שִׁיתִין רְבוּא מְאָרֵי מִתְנִיתִין דְלְתַתָּא וְאֵלֶּיךָ שִׁיתִין רְבוּא דְמִלְאָכִין וְאֵלֶּיךָ שִׁיתִין רְבוּא כּוֹכְבֵיא, בְּלָהוּ יִזְהִירוּ בְּהִהוּא דְאֶתְמַר פְּנֵי מִשָּׁה פְּנֵי חַמָּה, בְּלָהוּ יִזְהִירוּ בְּחִבְרָא דָא - עַל יְדֵי הַזוּהָר - בֵּיהּ יִזְהִירוּ בְּמִלּוּלָהּ בְּלָהוּ יִזְהִירוּ בְּכַתִּיבְתָּהּ בְּהָאֵי סֵפֶרָא בְּזֵהָר הַרְקִיעַ, וְעַל שְׂמֵיהּ אֶתְקַרֵי סֵפֶר הַזְהָר. פִּלַּא פִּלַּאוֹת מַה שֶׁהוּא מְדַבֵּר פֶּה עַל הַזוּהָר, אִיךְ שֶׁהוּא מְגַן לְדָרָא בְּתַרָא.

כל הדברים הגדולים היו ביום הזה

ביום הקדוש - ל"ג בעומר [ביום ראשון הקרוב] שנתקדש מן השמיים, גילה רבי שמעון סודות שאין כמותן בעולם. וביום הקדוש הזה גם סמכו את רבי שמעון להורות הוראות, וגם ביום הזה התחיל רשב"י ללמוד תורה אצל רבי עקיבא, וביום הזה יצא מהמערה והיו פניו מאירות כשמש. כל מה שאתם יודעים על רבי שמעון, כל הסודות, זה ביום הקדוש הזה. תראו מה כתוב בהתחלת האידרא, מה שהיה ביום הקדוש הזה:

כל מי שלא היה ראוי להיות בבית, היה לו חם מהאש, ויצא. אבל אלה שראויים להיות בפנים, היו יכולים להשאר, לא היה להם חם, יש להם מזגן מיוחד...

תֵּאֲנָא בְּהִהוּא יוֹמָא דְרַבִּי שְׂמַעוֹן בָּעָא לְאַסְתַּלְקָא מִן עֲלְמָא - בְּיוֹם שְׂרַבִּי שְׂמַעוֹן הַסְתַּלַּק לְבֵית עוֹלְמוֹ - וְהָוָה מְסַדֵּר מְלוּי - הִיָּה מְסַדֵּר כָּל מַה שֶׁהוּא צְרִיךְ, כָּל הַסּוּדוֹת הַגְּדוֹלִים, שְׁבֻזָּה הִיָּה רוּצָה לְהַכְנִס לְגַן עֵדֶן - אֶתְפְּנִישׁוּ חִבְרָא לְבִי רַבִּי שְׂמַעוֹן וְהָוּ קַמֵּיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ וְרַבִּי אַבָּא וְשְׂאָר חִבְרָא וְהָוָה מְלֵיא בֵּיתָא וְכוּ' וְכוּ'.

הוא מספר, שבאותו היום ירדה אש מן השמים, וסיבבה את הבית של רבי שמעון, וכל מי שלא היה ראוי להיות בבית, היה לו חם מהאש, ויצא. אבל אלה שראויים להיות בפנים, היו יכולים להשאר, לא היה להם חם, יש להם מזגן מיוחד...

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ בִּאוֹתוֹ רַגַע, פּוּק חַיִּי אֵי הֵבָא רַבִּי יַצְחָק דְאֵנָּא מְעַרְבְּנָא לֵיהּ אֵימָא לֵיהּ דִּיסְדֵּר מְלוּי וְיִתִּיב לְגַבְאֵי - תְקַרָא לר' יצחק ותאמר לו שהיום גם הוא מסתלק מן העולם, ואני ערב לו שהוא בא איתי לגן עדן - קָם ר"ש וְיִתִּיב וְחַיִּי וְחַיִּי הִיָּה שְׂמַח אָמַר אֵן אֲנֹחַ חִבְרָא קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְאֶעֱיֵל לֹון יִתְבוּ קַמֵּיהּ וְכוּ' רִשְׁבִּי שֶׁאֵל אֵיפֵה הַחִבְרִים, וְרַבִּי אֶלְעָזָר הַכְּנִיס אֹתָם וַיִּשְׁבוּ אֲצִלוּ.

וממשיך האידרא אומר רבי שמעון הא השתא שעתא דרעותא הוא, ואנא בעינא למיעל בקלא כסופא לעלמא דאתי - עכשיו עת רצון, ואני רוצה להכנס לגן עדן בלי בושה - וְהָא מְלִין קַדִּישִׁין דְלָא גְלִיאַן עַד הַשְׁתָּא בְּעֵינָא לְגַלְיָה קַמֵּי שְׂכִינְתָּא דְלָא יִמִּירוּן דְהָא בְּגַרְעוּתָא אֶסְתַּלְקָנָא אֶסְדֵּרְנָא לְכוּ, רַבִּי אַבָּא יְכַתּוּב, וְכוּ' - ואלו הדברים הקדושים רציתי לא לגלות את זה אלא למעלה, אבל כדי שלא יאמרו לי שהחסרתי דברים, אני יסדר את הסודות כאן, ורק רבי אבא יש לו רשות לכתוב.

הסיבה לשמחה הגדולה של רשב"י

אֶתְעַטֵּף רַבִּי שְׂמַעוֹן, וְיִתִּיב וְכוּ' אִיךְ הוּא אֹמֵר לֵהֶם? אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, בְּמַה שְׁנִיָּא שְׂעֵתָא דָא מְאִדְרָא דְבִאֲדָרָא תְרַאָה מַה שֶׁהוּא כּוֹתֵב, קוּב"ה בְּעֵי בִּיקְרִיהוֹן דְצִדִּיקָא וְכוּ' וְנִגִּיד מַה שֶׁהוּא אֹמֵר: יִרַד קוּב"ה עִם כָּל פְּמִלְיָא דְלְעֵילָא, כָּל הַמְּלֵאכִים, כָּל הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים, כּוֹלָם מְסַבֵּיב רִשְׁבִּי, וְהוּא עַכְשִׁיו רוּצָה לְפַתּוֹחַ, וְהוּא אֹמֵר "דוּדִי לִי וְאֲנִי לוֹ", "אֲנִי רוּצָה לְהַגִּיד לְכֶם שְׁכַל יְמֵי בְּחַד קְטִירָא אֶתְקַטְרָנָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא" - תְּמִיד הֵייתִי דְבוּק רַק בְּה' יִתְבָּרַךְ, לֹא הֵייתִי לִי אֶף פַּעַם מַחֲשֵׁבָה חוּץ מֵה' יִתְבָּרַךְ. כָּל הַזְּמַן הֵייתִי דְבוּק בְּה' יִתְבָּרַךְ.

והיום הוא שמח מאוד לראות איך שהקב"ה עושה לו כבוד גדול, שמח בתורה שלו, ויורד עם כל פמליא דלעילא, כולם יורדים מסביבו ומאירים, ורוצים לשמוע עוד מילה מרשב"י, שהשכינה בפיו.

ורשב"י אמר: "רבונו של עולם, אני מבקש שעד שאני לא יגמור לגלות את הסודות, שלא תשקע השמש", וכך היה, לא שקעה השמש עד שרשב"י אמר הכל. כל זה שאמרנו זה מהאידרא. וצריך לדעת, שבאדרות הקדושות נמצאים כל סודות התורה, כל מה שגילה רבנו האר"י הכל נמצא באדרות הללו, סודות אדירים.

ניזון מן השמיים שבעה חודשים!

הקב"ה מסדר הכל לצדיקים, זן ומפרנס לכל בריה, אין מה לדאוג לשום דבר, איך רשב"י אמר? אין ללכת לחרוש, אין לזרוע, כי אם אדם יחרוש בשעת חרישה, יזרע בשעת זריעה,

רבי שמעון, ואמרה לו: "אם יש לי ילד, אני מביאה אותו לפה בגיל שלש בהילולא, עושה לו חלאקה אצלך, וגם, אני אקרא לו שמעון" שימעלה...

ואכן, בגיל שלש היא הביאה אותו במסירות, כי באותה תקופה היו באים בחמורים, והיה לוקח הרבה זמן לבא מרחוק. והוא מתאר את השמחה האדירה שהיתה. באותה שנה ל"ג בעומר היה ביום שישי ערב שבת קודש, ולכן ביום חמישי בלילה עשו

באים אצל רשב"י, שמחים ורוקדים, ככה רבי שמעון רוצה, ובעז"ה יהיה שפע. רשב"י ראשי תיבות: יושפע שפע רב בכל העולמות

את החלאקה, והיו כולם שמחים. אבל, למחרת קרה אסון, באותה תקופה היתה משתוללת מחלת הכולרה, ובאותו יום שישי הילד הזה נפטר! ושערו שכנראה נדבק במחלה.

וכיון שאנשים באו מרחוק, כולם נשארו בשבת קודש אצל רבי שמעון, וזה היה בתקופת השלטון התורכי, וכאשר שמעו על הילד שנפטר, הם פחדו מאוד מהתפשטות המחלה, ומייד סגרו את הדרכים, וסגרו את מירון, מי שבחוץ - בחוץ, מי שבפנים - בפנים, ואמהות היו צורחות שהילדים שלהם בפנים, וילדים בפנים בוכים, אבל אין יוצא ואין נכנס, היה בלגן גדול.

והנה האמא הזאת שנפטר הבן שלה, היתה בוכה כל השבת לרשב"י: "אני הבאתי לך ילד חי, מה אתה רוצה? שאני יחזיר לבעלי ילד מת? איך אפשר דבר כזה? אתה רבי שמעון נותן חיים, לא נותן מתים!" בצר לה, הכניסה אותו לציון ואמרה לכולם לצאת, סגרה את הדלת. והיתה צועקת ובוכה בכי תמרורים.

והנה פתאום הילד מבפנים צועק: "אמא אמא אני רוצה מים!...", ורבי אשר זליג מעיד: כולנו ראינו בעיינינו, שכל הרופאים שהיו ביום שישי, כולם קבעו שהוא מת. והנה רבי שמעון מחיה מתים! זה הכח של הצדיקים. ככה אומר הרב אשר זעליג מרגליות שהוא ראה בעייניו.

נתן לרשב"י עשרת אלפים זהובים - וניצל

הלא כבר ספרתי לכם איך רשב"י קרא לחכם עובדיה לבוא אליו, שהקף החיים בא בחלום לרבי משה חי שרבני, ואמר לו, "תגיד לחכם עובדיה שרשב"י מחכה לו", וכאשר בא ר' משה חי לחכם עובדיה, אומר לו הרב, "טוב שבאת, נכון כף החיים בא אליך? אמר לך שרשב"י מחכה?" ומייד באו לכאן. אני תמיד שם את התמונה הזאת כאן, שחכם עובדיה הגיע לכאן,

יקצור בשעת קצירה, תורה מה תהא עליה?! אלא, אומר רשב"י, הכל יעשה מאליו, ואתם רק תלמדו תורה!

מסופר על רבי זושא מאניפולי [אח של רבי אלימלך מליזענסק], שהיה כל הזמן לומד, לפעמים למד 3-4 ימים רצוף, והכל בלי אוכל מסודר, אם בא מישוהו ונתן לו אוכל - אכל, ואם אין - אז אין. היה תקופה אחת, 7 חודשים, שאף אחד לא בא לתת לו לאכול. והוא לא שאל מאיפה אני יאכל.

אומר האדמו"ר מקאמנא בהיכל הברכה, באותם שבעה חודשים, הקב"ה ברא לו שני דדים בפה שלו, קטנים, אחד הוציא חלב, ואחד הוציא דבש, "דבש וחלב תחת לשונך". וככה הוא היה ניזון מן השמיים. ככה הקב"ה עושה לצדיקים. כל אחד בדרך שהקב"ה נותן לו את השפע.

מי שמחובר לרשב"י, לא צריך לדאוג משום דבר. הכח של רבי שמעון בר יוחאי זה כח אדיר. אין מה לדאוג. באים אצל רשב"י, שמחים ורוקדים, ובעז"ה יהיה שפע. רשב"י ראשי תיבות: יושפע שפע רב בכל העולמות.

לפליאת התלמידים הרב רקד עם השמש של בית הכנסת

רבי יוסף חיים אומר: כל אלה שנמצאים בארץ ישראל, מצווה גדולה עליהם ללכת אצל רבי שמעון, ומי שלא יכול, ילך לרבי עקיבא או לרבי מאיר בעל הנס, או לרבי יהודה בר אלעאי, או לאחד מתלמידי של רבי עקיבא, כי באותו יום היה להם שמחה גדולה, כל אחד איפה שהוא יכול, העיקר לעורר את הזכות של רבי שמעון בר יוחאי.

אצלנו היו אומרים שכמו שכאן כולם באים להילולא, אלפים אלפים כל שנה, גם כל הנשמות הקדושות באות לכאן. כשאתה בא לפה, אתה לא צריך ללכת לאף מקום, כולם פה. וכולם הנשמות בוכות עם עם ישראל, יודעים את הצרות שלהם. ואנחנו צריכים לבקש את הגאולה, לבכות להקב"ה, הקב"ה תאב לתפילות שלנו.

מסופר שרבינו האר"י היה רוקד עם רבי אליעזר אזכרי, שהיה בעל ספר החרדים, אמרו לרבינו האר"י: "כבוד הרב, הוא השמש של בית הכנסת, למה אתה רוקד איתו?" אמר להם: "אני ראיתי שרשב"י רוקד איתו, איך אתם רוצים שאני לא ירקוד איתו?"

האמא צעקה לרשב"י: הבאתי לך ילד חי!

שמעון בר יוחאי זה גימטריא מחיה מתים, יש מעשה שאני אוהב לספר אותו, סיפר את זה רבי אשר זעליג מרגליות, הוא מספר שהוא היה פה בהילולא בשנת תרפ"ג, [זה היה לפני 101 שנה].

וככה הוא מספר: אני הייתי באתרא קדישא מירון ואשה אחת הביאה את הבן שלה, "ילד אחד מילדי הספרדים", לעשות לו חלאקה, כי בהתחלה לא היו לה ילדים, ואז היא באה אצל

צראות מיר

בראשותו של המקובל מרדכי

ספידת העומד במוצ"ש

הגאון המקובל רבני זוסף יהודי שמוזאלי שליט"א
ראש כולל נהר שלום

ברכת הלבנה

מו"ר בברכה לקהל

מעמד חלאקה לילדי תשב"ד

מו"ר
בהבדלה

גירון תשפ"ד

ל מדינת ישראל ראש הישיבה שליט"א

תפילת שחרית וברכת כהנים

מי שבדרך לקהל

תיקון לאה בציון הרשב"י הקדוש

מו"ד בתפילה על המצב בפתיחת ההיכל

מו"ד בעשיית הפדיון נפש

בקריאת השמות

שיעורי מו"ד שליט"א

השיעור הוביל המעבד בלווי ובעיוני התקשרות

השיעור השבועי הגדול בתבל מפי מו"ד שליט"א

מו"ד שליט"א בהדלקת נר לכבוד הרשב"י

האמן הגדול רבי דוד שמואלי שליט"א ראש ישיבת המישי"ד בת ים

כתיבת הביאור על תיקוני זוהר

בסעודת מצווה

הקהל בשיעור בתקוני זוהר

וכי זה שייך לכם? הרי אין לכם יצר הרע, מה אתם רוצים?" מיד הודו לו, אמרו לו: "תפאדל... תקח, זה שלך".

כל המפרשים שואלים על המדרש הזה, וכי המלאכים לא יודעים מה כתוב? אז מלכתחילה מה הם רצו? חביבי מה אתה מתוכח? הרי זה לא שייך אליך? מה אתם מרעישים את העולם?

כדי שכולם יראו איך שרשב"י קרא לחכם עובדיה, אבל היום לא שמתי כי אנחנו בגלות.

תמיד הספרדים היו עושים את ההדלקה על הציון, והיתה שנה אחת, שאחד העשירים קנה בעשרת אלפים זהוב את ההדלקה, סכום אדיר. והנה באמצע ההילולא הוא נפל מן הגג, והיה צער גדול, זעקות גדולות, הלכו להביא איזה רופא.

האב הזקן ביקש מהעו"ד:

תביא את הצלמוניה ותצלם את הצוואה

כדי לתרץ את הקושיא הזו, המעם לועז מביא משל: איש אחד עשיר, ה' נתן לו שפע, היה ירא שמיים ועוסק בתורה, והיו לו שלשה בנים, שגידל אותם על ברכי התורה, הכניס אותם לשיבת פורת יוסף ללמוד תורה חזק... הגיע זמנם להתחתן, קנה לכל אחד בית, נתן גם זולו, אמר לכל אחד: קח הכל ותלמד תורה, תוכל לנסוע ללמוד איפה שתרצה, תוכל לנסוע כל הזמן לרשב"י... רק תלמד תורה.

אחרי שלש שנים שכל אחד התחתן והיה לומד, אומר האבא: "עכשיו תלך, עת לעסוק", הכונה תלך קצת לשוק, תעשה פרנסה קטנה שלא תצטרך להנות מכתרה של תורה ככה היה אז המנהג. [היום אי אפשר לעשות את זה, היום הלואי שנשב בישיבה ונלמד תורה, אבל אז היה להם כוחות].

שלח אותם לגימנסיה גבוהה באנגליה ללמוד איזה דבר שיוכלו להתפרנס בנחת. ואף שהיו תלמידי חכמים, כל אחד יש לו תעודת רבנות, אבל כדי שיהיה פרנסה, למדו רפואה, וגם שם בודאי למדו תורה, אף אחד לא עוזב. אחרי כמה שנים, זה נהיה פרופסור של לב, זה פרופסור מח, וזה של סוכר, שלש "פרופסורט" חשובים. והחליטו לפתוח קליניקה, שכל אחד בקי באומנות שלו, ונסעו לאמריקה, להתפרנס בכבוד, וגם ללמד תורה, לקרב את הלבבות, לתמוך ברשב"י... והם הצליחו, היו בעל שכל ומחשבה, היו נהנים מהם, והיו משלמים להם הרבה כסף לרפואה.

ואבא שלהם נשאר פה בארץ, לא חסר לו כלום, יש לו אניות, מטוסים, שדות, כרמים, בתי חרושת... אבל הזדקנו הוא ורעייתו. ובגיל 90 רעייתו נפטרה. והוא הבין שעוד מעט הוא גם כן "נוסע"... ורצה לתת צוואה על כל רכושו. אבל הילדים שלו כל אחד עסוק בתורה שלו, בכיזנס' שלו...

מה עשה? מכר את כל רכושו, וקנה אבנים טובות ומרגליות. קרא לעו"ד נוטריון, אמר לו: "אני רוצה שאחרי מאה ועשרים שנה, תקח את העושר הזה, אתן לך שכר חצי מליון דולר, שכר עבודה, כדי שתקח את זה בנאמנות לילדים שלי בחו"ל, תגיד להם "כל העושר הזה לאחד מכם". והעורך דין שואל: "אבל למי מביניהם?", והאבא אומר: "אני לא אומר להם למי, הם כבר יבינו לבד". והעו"ד אומר: "איך יבינו?" אבל האבא נשאר

"כבוד הרב, הוא השמש של בית הכנסת, למה אתה רוקד איתו?" אמר להם: "אני ראיתי שרשב"י רוקד איתו, איך אתם רוצים שאני לא ירקוד איתו?"

והנה הגיע הרופא, ומחפשים את העשיר הזה שנפל, ולא מוצאים אותו... איפה מצאו אותו? על הגג! רוקד! אומרים לו: מה קרה? והוא סיפר שרשב"י בא אליו ואמר לו: "אתה נתת עשרת אלפים זהוב? בוא איתי...", רשב"י העביר את היד שלו עליו, ורפא אותו, "אני חדש. והנה אני רוקד". זה משהו לא רגיל. וכולם מספרים שיש הארה שאין כמותה אצל רשב"י.

מה אתה מתוכח? זה בכלל לא קשור אליך?

אין בעולם דבר כזה גדול כמו רשב"י, שהקב"ה בחר בו, לגלות את כל סודות התורה. כתוב בזוהר, דבר פלא, אלמלא ניתנה תורה בסיני, היה הקב"ה אומר, די לי ברבי שמעון בר יוחאי, מספיק. לא צריך יותר. פלא פלאות.

וכבר אמרנו: "עלית למרום שבית שבי" - שכל עיקר עליית משה רבנו למרום, זה להביא את תורת השב"י - רבי שמעון בר יוחאי. ונראה את הדבר הזה במדרש, פלא פלאות:

חז"ל אומרים, כשעלה משה רבנו למרום, באו המלאכים ואמרו: "רשב"ע מה לילוד אשה בינינו? מה הוא עושה פה?" אמר להם: "בא לקבל את התורה". אמרו לו: "חמדה גנוזה תתקע"ד דורות קודם בריאת העולם, אתה רוצה ליתנה לבשר ודם? מה אנוש כי תזכרנו?" אמר הקב"ה למשה: "השב להם תשובה". אמר משה: "אני מפחד שישרפו אותי", אמר הקב"ה: "תחזיק בכסא כבודי".

[מה הפירוש "תחזיק בכסא כבודי"? הכוונה היא שאתה יותר גבוה מהם! המלאכים מעולם היצירה, אבל הבני אדם הנשמות שלהם מעולם הבריאה, לכן "תחזיק בכסא כבודי", תראה להם שבני אדם יותר גבוהים].

ומה ענה להם משה? אמר להם תשובה חזקה: "כתוב בתורה אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, וכי אתם הייתם בארץ מצרים?" ועוד אמר: "כתוב בתורה לא תרצח, לא תנאף,

את סודות התורה, את הזוהר הקדוש, את התורה של רשב"י, את זה אנחנו רוצים, את סודות התורה שמסתתרים מאחורי האותיות הקדושות, את זה אנחנו רוצים", שהרי זה עיקר עליית משה רבנו למרום, להביא את התורה של השב"י - רשב"י.

ולפי זה מה התשובה שהשיב משה? אמר להם משה: "תראו, הקב"ה שלח את התורה עם לבוש היצוני, שזה כל ה'בראשית ברא אלקים', ולמה עשה כך הקב"ה? למה לא הוריד את הסודות של רשב"י כמו שהם, בלי מלבוש?" אלא, הסביר להם משה, "הוא רוצה לומר, למי שמתאים לו, אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, למי שמתאים לו לא תרצה, לא תנאף, מתאים לו גם הסודות שמאחורי האותיות הללו". כאשר שמעו המלאכים את הטענה, אמרו לו "אשטידק (אשריך) אתה יסאלם תומאק... אתה הסברת לנו, אתה צודק משה! ונמצא שעיקר עליית משה רבנו להביא את התורה של השב"י - של רשב"י.

תבוא ביום החתונה ותקבל פנקס פתוח

כתוב: "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", איך בני" יוצאים מן הגלות? ביד רמה, התרגום מתרגם: ביד רמה: בריש גלי. ברי"ש אותיות רשב"י, גל"י זה ל"ג בעומר. כי על ידי רשב"י ביום הקדוש הזה ל"ג בעומר, בני ישראל יוצאים מן הגלות ברחמים. אז עכשיו כולנו "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה" - מלך שהשלום שלו, ביום חתונתו ביום שמחת ליבו, יש ביום הזה המתקת הדינים, כמו שכתוב באדרת האינו: פְּמָה פְּטָרִין בְּרַקִּיעָא מְשִׁתְּכִין בְּיוֹמָא בְּגִינָךְ - כמה מקטרגים שתמיד פותחים את פיהם על ישראל, היום נסתם להם הפה, הם רואים מה זה רשב"י.

לכן בימים הקדושים הללו, מי שמגיע אצל רשב"י, זוכה. כמו שרשב"י אמר, "יכול אני לפטור כל העולם כולו מן הדין". ועוד אמרו על רשב"י "כדאי הוא לסמוך עליו בשעת הדחק".

וזה היה בתקופת השלטון התורכי, וכאשר שמעו על הילד שנפטר, הם פחדו מאוד מהתפשטות המחלה, ומייד סגרו את הדרכים, וסגרו את מירון

ביום הזה רשב"י מחלק מתנות. רשב"י מחלק ישועות. זה יום החופה, זה יום השמחה שלו. ולכן יש הבדל גדול בין מירון של הימים האלה למירון של כל השנה. כמו למשל, אם אתה הולך לאיזה מליארדר ואתה רוצה ממנו עזרה, אם תלך אליו בימים כתקונם, יקבל אותך, יתן לך מתנה, אבל אם זה ביום

בשלו, אומר לו "תביא את הצלמוניה... ותצלם ואני אתן צוואה וגם שהכל יהיה כתוב..." וכך היה, כתב, צילם, הכל ברור ונקי.

האח שהביא טענה ניצחת וגרף את כל הקופה...

לימים, נפטר האבא הזה, והעו"ד הגדול הזה שקיבל כסף טוב, נסע לאמריקה אל הבנים, אמר להם: "שמעתם שאבא שלכם נפטר?" אמרו "כן, כן, ישבנו שבעה, עשינו הכל". והוא אומר: "יש צוואה, בידי הבאתי אותה, בואו תראו".

והוא מראה להם את הצוואה וגם הראה להם את האבא בקומפיוטר... והם רואים שהצוואה אומרת שכל היהלומים האלה, כל העושר, רק של אחד מהם.

לא היה חסר להם כסף, אם אבא אומר, ככה יהיה. אבל למי זה יהיה? החליטו לקחת איזה רב גדול שיהיה בורר ביניהם, כל אחד יגיד לרב למה זה מגיע לו, ומה שהרב יחליט יהיה מקובל עליהם.

הרב ישב קודם עם האח הבכור שהביא איתו עו"ד ממולח, והוא אומר: "אני הבכור, בטח אבא רצה בשבילי, אבא אהב אותי תמיד", ומראה לו מכתבים שכתב האבא: "בני בכורי", "אהובי", "תודה רבה לך"... איזה ברכות... אומר לו הרב: "שכנעת אותי, הכל רהוט, אבל בוא נשמע את האח השני.

הגיע האח השני, ואומר: "כל האחים יודעים: אבא היה צריך קופת חולים? זה אני! צריך בנק? זה אני! בא לנו יורק? בא אצלי! אני הייתי העוזר והמטפל והנוסע, סידרתי לו הכל. בודאי הוא התכוון לתת לי. עזוב מכתבים, יש לי הרבה..." וגם לו הרב אומר: "שכנעת אותי, נשמע את האח השלישי".

והנה אלה שלושת האחים, שני הגדולים היו "טוילים"... גבוהים ודקים. והאח השלישי היה ננס קצת נמוך ושמנמן. והשלישי הנמוך הזה בא לרב, ואומר לו: "כבודו יקשיב, יש לי טענה פשוטה: הרי אבא לא שלח את כל היהלומים והמרגליות בתוך תיק, הוא שלח את זה בתוך חליפה, הוא הלך לבגיר... לחייט... תפר לו חליפה יפה, ובתוך הכיס של החליפה הוא שם את כל העושר, למה? כי אבא רצה לומר, למי שמתאים החליפה החיצונה הזאת, שייך לו גם המרגליות שיש בפנים".

אמר לו הרב: יסאלם תומאק, (יבורך פיך) אתה ננשק את הפה שלך... אתה צודק, אומר מילים נכונות. בוא נבדוק... הלבישו את החליפה לאח הבכור, לא מתאים, קצר ורחב... הלבישו לאח השני, אותו דבר, קצר ורחב... הלבישו לשלישי, "והוא כחתן יוצא מחופתו..." יושב עליו מעולה, מייד כל האחים אמרו לו: "אתה האח הקטן, זכית, גם בחליפה וגם באוצר שיש בתוכה". עד כאן המשל.

את מה המלאכים באמת רצו?

והנמשל, פלא פלאות. המלאכים אמרו: "אנחנו לא צריכים, לא תרצה, לא תנאף, כי אין לנו יצר הרע, אבל יש מאחורי האותיות

חתונתו ביום שמחת ליבו, יתן לך פנקס פתוח... מה אתה רוצה תקבל... ככה זה הימים האלו אצל רשב"י.

ל"ג בעומר זה שבוע שלם

ועכשיו, כבר בשבוע הזה, מיום רביעי י"ד אייר, נפתחים שערי שמים, כמו שאומר הזוהר הקדוש: פקודא תלתין למעבד פסח שני וכו' כרוזא כריז, כל מאן דלא יכיל למחמי מטרוניתא - מי שלא יכול לראות את השכינה - ייתי ויחמי עד לא ינעלון תרעי - יבוא ויראה לפני שישגרו את השערים - אימתי כרוזא כריז? בי"ד לירחא תניינא - בי"ד לחודש אייר - דהא מתמן עד שבעה יומין תרעין פתיחין מכאן ולהלאה. לכן מפסח שני ביום רביעי הזה, עד יום רביעי הבא, נפתחים השערים, שלשה ימים קודם רבי שמעון, ושלשה ימים אחרי רבי שמעון. נפתחים השערים ויכולים לקבל פני השכינה.

מי זה פני השכינה? "לראות פני האדון השם". כתוב בזוהר: "לראות פני האדון, דא רבי שמעון בר יוחאי". מה הכוונה? פני האדון זה לא הקב"ה, אלא פנים של הקב"ה. הפנים נראים אצל הצדיקים, איזה המתקת הדינים, כל הדינים מתבערים, זה יום קדוש מאד מאד, ועל זה נאמר אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. כשל"ג ראשי תיבות כח שמעון ל"ג, ביום ל"ג בעומר! לכן "מלך רופא נאמן ורחמן זה ראשי תיבות "מרוז", כאן יש את הרפואה. "ורפאתיו" עולה בדיוק בגימטריא "שמעון בר יוחאי".

אז עכשיו זה הזמן, שנוזעק להקב"ה, כמה עם ישראל סובלים, כמה יש בצפון שהם לא נמצאים בבתים שלהם, כולם בגלות. "רבי שמעון בר יוחאי, תראה, זה המקום שלך, הצפון, כל האזור הזה". צריכים שכל בית ישראל כל אחד ישוב לביתו, "וקראתם דרוך בארץ", שנוכל לשבת בלי אימים, בלי בעיות, בלי צרות. ברגע אחד רבי שמעון יכול לסדר את הכל, פותח להם בור, וכולם נבלעים בפנים וגמרנו לא צריך הרבה...

חרובא ושתאן מאנן מיין - היו אוכלים מאותו חרוב ושותים מים מהמעין. הוה אליהו ז"ל אתי לון פכל יומא - היה מגיע אליהם אליהו הנביא בכל יום, אבל אף אדם לא ידע איפה הם.

וממשיך הזוהר לספר: יומא חד, הוה חפימיא פבי מדרשא שואלין ואמרין - יום אחד היו שואלים החכמים בבית המדרש - קללות שפתורת פהנים אנן פנגד בית ראשון - היו אומרים שפרשת הקללות שבספר ויקרא, זה בפרשת בחוקותי, [עכשיו אנחנו בהר, שבוע הבא פרשת בחוקותי] הקללות הללו הם כנגד בית ראשון - קללות שפמשנה תורה פנגד בית שני וגלות אחרון - יש עוד פרשת קללות בספר דברים בפרשת כי תבא. ואמרו שהקללות השניות הם שאנחנו נמצאים בה.

והיו תמהים החכמים: מדוע פקללות שפתורת פהנים, אית פהו הבטחות, וחביבו דקב"ה לישראל - בקללות של ויקרא יש בהם הבטחות וחביבות של הקב"ה לישראל - דכתוב בהם - שכתוב בהם - וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. וכתוב ואלה הם הביתים בארץ איביהם לא מאסתי ולא געלתיים וכו' - איזה חביבות, אחרי הקללות כתוב דברים משמחים.

אבל קללות שפמשנה תורה, לית פהו הבטחות ולית פהו נחמה פלל פמא דכתיב פקללות קדמאין - אבל הקללות שבפרשת כי תבא שהם כנגד הגלות האחרונה, אין בהם הבטחות, ולא נחמה כמו הקללות שבויקרא, [וגם לא כתוב מתי יבוא הגאולה, פה ידעו אחרי שבעים שנה, אבל פה לא יודעים], ככה שאלו החכמים ולא הוה ידעי - לא ידעו את התשובה.

אומר הזוהר: קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, חבל על גריעותא דבר יוחאי, ולית מאן דידע מניה. ואלו ידעי, לית רשו לגלאה ליה - חבל על חסרונו של בר יוחאי, כי רשב"י בודאי היה מפרש לנו הכל, ועתה אין מי שיודע ממנו היכן הוא, וגם אם היו יודעים אין רשות לגלות אותו ואת מקומו.

המכתב שנשלח למערת רשב"י וגרם לו לבנות

וממשיך הזוהר לספר: רבי יוסי ב"ר יהודה, קם יומא חד בצפרא - קם יום אחד בבוקר ואמר "אני חייב להביא מה שאומר על זה רבי שמעון בר יוחאי" - חמי פל אנן עופין דאנן הוה טאסן ושפנינא תדא אזלא פתרייהו - ראה את כל עופות איך שהם טסים ופורחים, וראה שפנינא שזה יונה, הולכת אחריהם. קם על רגלוי ואמר, שפנינא, שפנינא מהימנא מיומא טופנא, דיוקנא דעמא קדישא - אמר לה: "יונה יונה נאמנה, שאת נאמנה עוד מימי המבול, ואת דיוקן של עם ישראל" - לך יאות ולך נאה, זיל ועביד לי שליחותא תדא לבר יוחאי, פאתר דאיהו תמן - לך נאה ולך יאה שתעשי לי שליחות לבר יוחאי. אסתתרא ההוא שפנינא וקמת קמיה - הסתובבה ועמדה לפני רבי יוסי ב"ר יהודה, פתב פתקא תדא ואמר מה דאמר וקמת שפנינא ונטלת בפומיה - כתב לה את כל השאלות שיש להם, ושם לה בפה שלה.

והנה הגיע הרופא, ומחפשים את העשיר הזה שנפל, ולא מוצאים אותו... איפה מצאו אותו?

"חבל על חסרונו של בר יוחאי"

אני רוצה להקריא טיפה מהמעשה של רבי שמעון בר יוחאי בזוהר, דבר פלא מה שכתוב בפרשת כי תבוא בזוהר חדש, כך מתחיל תיקוני הזוהר: רבי שמעון פן יוחאי, אזל ליה, וערק למדברא דלוד, ואתגניז פחד מערתא, הוא ורבי אלעזר פריה - התכנס שם במערה - אתרחיש לון נפא ונפק להו, חד חרובא, וחד מעינא דמא - בזה פתחנו - איזה בטחון בה', אכלי מההוא

והוא ממשיך ואומר שיהיו מוכנות הרבה צרות, אבל לא יעשו כלום, יכולים להכין כל מה שיש להם, כלי קרב, בעיות, רק יכינו, אל תפחד. לא יעשו שום דבר, הם יכולים "לכוון" לא יכולים לעשות כלום. עד שהקב"ה יכלה אותם מן העולם. אתם תראו, יש אירון, יש כל אומות העולם, כולם על עם ישראל, מה נעשה? לא יהיה שום דבר. אותו דבר מה שכתוב "והתמפרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות" שלא כתוב ונמכרתם, אלא תחשבו כאילו אתם נמכרים.

אומר עתיד תראה מה אומר, וְכָל דָּא, לְסוּף יוֹמֵיָא וְתִלְיָא פּוֹלָא בְּתֵיבְתָא, הכל תלוי בתשובה. ובהמשך הוא אומר, שעתידין

ביום הזה רשב"י מחלק מתנות. רשב"י מחלק ישועות. זה יום החופה, זה יום השמחה שלו.

כולם לבוא סביב ארץ ישראל, סביב ירושלים, באניות, מה יעשה אתם הקב"ה? וואחאד צונאמי יביא עליהם, יטביע את כל אומות העולם בפנים... יכולים לבוא, לבוא, יבואו, יבואו... ושום דבר, הקב"ה יפתח להם בור בים יבלע אותם הים. והיה כלא היו... אי אפשר איתם, מה נעשה איתם?! אבל שאף אחד לא יחשוב שזה תלוי בידי בשר ודם, רואים שזה לא בידינו. זה הכל בידו יתברך. הקב"ה לא עזב ולא יעזוב.

והעיקר שאנחנו נדע ונאמין שהכל מידו יתברך אין "כוחי ועוצם ידי", אין שום דבר. בעז"ה זכות רשב"י שאנחנו נמצאים אצלו, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אחינו בכל מקום שהם ה' ישמור צאתנו ובואנו מעתה ועד עולם, ויהיה נחת בכל בתי ישראל, ולא יהיו אסונות, לא יהיו מתים, לא יהיו חלאים, יהיה אך ורק שמחה וישועה וחיים טובים.

וזכות התורה וזכות רשב"י, תגן על כל הקהל הקדוש הזה, וגם אלה שמאזינים לנו דרך הלויין, גם אלה שמאזינים לנו דרך הפלאפונים, גם אלה שמאזינים, דרך רדיו מורשת, דרך ערוץ אלפיים, ובשאר הערוצים ואת כל אלו שקוראים דרך "האוצר השבועי" הקב"ה יברך אותכם ואותם בכל הברכות שבתורה, יושפע עליהם שפע גדול. זכות רבי שמעון בר יוחאי יגן בעדם באלף המגן, ויהיה ישועה גדולה וחיים טובים, זמן יהי רצון ונאמר אמן.

וממשיך הזוהר: וְאִזְלַת לְגַבְיָה דְר' ש' וְשִׁיַּאת לִיה בְּכַנְפֵי - הלכה היונה לרבי שמעון ושמה לו את זה בחיקו - אֶסְתַּפֵּל בְּהוּא פְתָקָא וּבְכַה הוּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה - רשב"י ובנו הסתכלו בפתק, ובכו. וְאָמַר בְּבִינָא עַל פְּרִישׁוֹתָנָא מִן חֲבָרְיָא וּבְבִינָא עַל מְלִין אֶלְיִן, דְּלֹא אֶתְגַּלְיִין לְהוּ, מַה יַעֲבִדוּן דְּרִי בְּתָרְיָא, אִי יִשְׁגִּיחוּן בְּהָאִי - אמר רשב"י, אני בוכה על ההתרחקות בעל כרחנו מן החברים, וגם אני בוכה על דברים אלו שלא התפרשו להם, ומה יעשו הדורות האחרונים אם ישגו ויתבוננו בזה, שאין להם דברי הבטחה ונחמה בקללות שבכי תבא, וח"ו שלא יתיאשו מן הגאולה.

אֲדַהֲבִי, אֲתָא אֶלְיָהוּ חֲמֵי דְבַכִּי, אָמַר, בְּשִׁלְיַחוּתָא אַחֲרָא תּוּנָא זְמִין הַשְׁתָּא וְשִׁדְרֵי קוּב"ה לְשִׁפְכָא דְמַעִיָּה. בתוך כך בא אליהו הנביא לרשב"י, וראה שהוא בוכה, ואמר לו: בשליחות אחרת הייתי מזומן עתה, ולא לבא אליך, אבל שלחני הקב"ה להשקיט את דמעוטיך. וממשיך אליהו הנביא לומר:

אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, לֹא תְהוּ אַצְטְרִיף הַשְׁתָּא לְגַלְאָה לְצַדִּיקָא מְלִין אֶלְיִן - אהה רבי אהה רבי, לא היה צריך עתה לגלות לצדיקים אלו את הדברים האלו, עדיין לא הגיע הזמן.

אָבַל כְּךָ אָמַר קב"ה - והוא מתחיל לגלות לו, הוא אומר לו: "אל תדאג, כל הקללות של פרשת כי תבא, של הגלות האחרונה, זה הכל ברכות!"

וכך היה אומר לו: פּוֹק וְחַזִּי, מְלַכָּא דְרַחֲמִים לְבְרִיה הַתּוּבּוֹן, כְּמוֹ מֶלֶךְ שְׂאוּהֵב אֶת הַבֵּן שְׁלוֹ, וְאֶע"ג דְּלִטְיִיה וְאֶלְקִיָּהּ - אפילו שהוא מכה אותו - רַחֲמֵי דְמַעִיָּה עֲלֵיהּ כְּדֵ אַחֲזֵי רִוּגָא תַקִּיף - הוא אוהב אותו גם כשהוא מראה הרבה כעס, הרבה רוגז - בְּדִין רַחֲמֵינָתָא עֲלֵיהּ יֵשׁ לוֹ רַחֲמֵנוּת, הוּא רַק מֵהַחוּץ מֵרָאה, אֲבָל בְּאִמַּת לֹא יִהְיֶה שׁוֹם דְּבַר - כְּךָ קב"ה, אֶע"ג דְּלִיִּיט, מְלוּי בְּרַחֲמֵי אֶתְחַזְּיִין בְּאֶתְגַּלְיָא לְוֹטִין, נֵרְאִין מִבְּחוּץ קַלְלוֹת, וְאֶנָּן טַבּוּן סְגִיָּא, בְּגִין דְּאֶלְיִן קַלְלוֹת בְּרַחֲמֵי הוּוּ מַה דְּלֹא תְהוּ בִּן בְּאֶנָּן קְדָמָיִן, דְּכִלְהוּ הוּוּ בְּדִינָא תַקִּיף בְּאֶלְיִן אֵית דִּינָא וְרַחֲמֵי בְּאֶפְסָא דְרַחֲמִים עַל בְּרִיה - כך הקב"ה אפילו שקילל דבריו הם באהבה, ונראים בגלוי כלפי חוץ כקללות, אבל הם טובות גדולות וחשובות לפי שאלו הקללות באהבה היו, מה שלא היה כן בקללות ראשונות שהיו בדין קשה.

ואני מקצר מה שהוא אומר, הוא אומר לו: אִיפֵה שְׂתֵרָא קַלְלָה הִכִּי חִזְקָה, זֶה הַבְּרַכָּה, אֵל תִּפְחַד. לְמַשֵּׁל, "גַּם כָּל חֲלֵי וְכָל מִפְּהָ אֲשֶׁר לֹא כְּתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה יַעֲלֶם ה' עִלְיָה עַד הַשְּׁמַדָּה". מה זה יעלם? אין הכוונה יעלה עליך, אלא יעלים אותם ממך מלשון העלמה. וגם מה שכתב "עד השמדך" הרי זה לא היה כך לעולם, פי' מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים, שהרי נשבע הקב"ה שלא יכלה את עם ישראל לעולם ולעולמי עולמים.

יתקיים אי"ה מעמד ההדלקה

שיערוך מורנו ורבינו שר בית הזוהר המקובל הצדיק

רבי **בניהו שמואל** שליט"א

ככל הנראה

בקבר שמואל הנביא

ברחבה שליד הציון

קיים שילוט במקום

(לעדכון סופי ניתן להתעדכן בקו 'קול התורה' שע"י ישיבתנו הק')

0799-111-925 (שלוחה 2)

בליל ל"ג בעומר

מוצאי שבת פרשת בהר י"ז אייר

בשעה 23:30

תחילת הלימוד ב22:00

- 5:00.....תפילת שהדית בנץ החמה.....
- 6:30.....קבלת עול מלכות שמים ותפילה מיוחדת לכבוד רשב"י.....
- 6:45.....פרדיון נפש לכל תורמי ומסייעי "ממלכת הרשב"י".....
- למסידת שמות לפדיון 02.624.9000
- 7:00.....לימוד דף היומי.....

להשתתפות בהוצאות, צרו קשר:

***6431 02-624-9000**

